

A Csillagos Ház Kertjében

Ez a kép a csillagos ház udvarán készült, 1944. május huszonhatodikán. Ülő sorban balról jobbra: én, Szekeres (Steinberger) Judit, az ölemben az unokahúgom, Schillinger Évike. Álló sorban balról: Schillinger Ernőné, Steinberger Mártonné (az anyám), a jobb szélén csillaggal Schillinger Ernő, a nagybátyám.

Békéscsabán házakat jelöltek ki, és abba költöztették össze a zsidókat. Mi a fogorvosunkhoz kerültünk. Az ő kertjében hátul volt egy házikó, két vagy három szobával, és oda költöztettek minket az egyik szobába. Innen még eljártam dolgozni reggel nyolctól déli tizenkettőig. Édesapám is itt volt, mert a munkaszolgálatához már öreg volt. Június elejéig voltunk ebben a házban, utána mindenkit elvittek a dohánygyárba. Itt egy nagy terembe kerültünk, ahol lepedőkkel választották el a családok "lakosztályát". A földön matracok voltak. Hogy mit ettünk, arra nem emlékszem. A környéken lakókat is idehozták, Gyuláról, Orosházáról, Mezőkovácsházáról.

A dohánygyárban voltunk június huszonhatodikáig, hétfőig, akkor csendőrök vonatra raktak minket. Csendőrök voltak, arra tisztán emlékszem. Vasárnap már elment egy vonat, arra a környékelieket tették föl. Ez a vonat Ausztriába ment, és közülük sokan visszajöttek. Két bőrönddel mentünk fel a vonatra egy ferde rámpán. Hetvenöten voltunk egy vagonban és a hozzánk tartozó csomagok. Hogy a vagon másik végében ki van, azt nem is tudtuk. A negyedik napon érkeztünk Auschwitzba. Amikor leszálltunk a vagonból, akkor egy borzalmasan hosszú drótkerítést láttam. A drótkerítés másik oldalán fejkendő vagy fejkendő nélküli kopasz szörnyek álltak rongyokban. Nem csíkos ruhában. Azt nem láttam. Nekem se volt csíkos ruhám soha. Mondták, hogy a csomagokat hagyjuk a vagonban, majd hozzák utánunk. Mindent elhittünk. Kiabálták, hogy a tizenhat éven aluliak álljanak külön a szülőktől, mert cseresznyét fognak kapni. Én május huszonhatodikán töltöttem be a tizenhat évet, és anyám mondta, hogy állj oda, fogsz kapni cseresznyét. De nem akartam külön menni, és anyámmal maradtam. Azok közül, akik félreálltak, senki nem jött vissza. Amikor kiszálltunk a vagonból, akkor egy katona, később megtudtam, hogy az volt Mengele, irányított balra vagy jobbra. Arra is emlékszem, hogy apám, Móric bátyja és Stern Samu, akivel társak voltak a cégben, hárman mentek befelé, és olyan száz méterről apám visszafordult. Akkor láttam utoljára.